

Sygn. akt III Ca 693/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Krystyna Hadryś

Sędziowie: SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Anna Hajda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 lipca 2014 r. w Gliwicach

sprawy z wniosku Prezydenta Miasta Z.

z udziałem J. S., K. K. i Ł. K.

o orzeczenie przepadku

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt VIII Ns 377/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 693/14

UZASADNIENIE

Prezydent Miasta Z. wniósł o orzeczenie przepadku pojazdów marki: F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność J. S.; F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność K. K. oraz O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność Ł. K.,

na rzecz Powiatu (...) oraz zasądzenie od uczestników na swoją rzecz kosztów postępowania. Uzasadniając wniosek wskazał, że przedmiotowe pojazdy zostały usunięte z drogi, na terenie miasta Z., na koszt właściciela na podstawie art. 129 ust. 2 pkt. 10 Ustawy w dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, dalej „p.r.d.”).

Postanowieniem z 5 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Zabrze orzekł na rzecz Powiatu (...) przepadek rzeczy w postaci samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność K. K., a w pozostałym zakresie wniosek oddalił. Nadto ustalił, że wnioskodawca i uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie

Sąd uznał, że wniosek zasługiwał jedynie na częściowe uwzględnienie. Przytaczając treść art. 130 a p.r.d., art. 6107 § 2 k.p.c. oraz 6106 § 2 k.p.c., jak również wskazując na skutki wyroku z dnia 3 czerwca 2008 r., sygn. akt P 4/06, Trybunał Konstytucyjny stwierdzającego, iż art. 130a ust. 10 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w zakresie, w jakim dopuszczał

odjęcie prawa własności pojazdu bez prawomocnego orzeczenia sądu został uznany za niezgodny z art. 46, art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, Sąd uznał, że zostały spełnione przesłanki niezbędne do orzeczenia przypadku, gdyż właściciel pojazdu K. K. nie zwrócił się po odbiór przedmiotowych pojazdów, mimo, iż od chwili jego usunięcia upłynął przewidziany termin 6 miesięcy.

Oddalając wniosek o przepadek pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność J. S.. W toku postępowania na podstawie informacji udzielonej przez wnioskodawcę ustalił, że wymieniony pojazd nie był własnością uczestnika. Albowiem z danych zgromadzonych w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców wynika, iż właścicielem przedmiotowego pojazdu jest M. S..

Oddalając wniosek o przepadek pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność Ł. K.. W toku postępowania na podstawie informacji udzielonej przez wnioskodawcę ustalił, że wymieniony pojazd nie był własnością uczestnika, gdyż 22 sierpnia 2011 roku został zgłoszony fakt sprzedaż wymienionego pojazdu K. W., który nie został powiadomiony o usunięciu pojazdu z drogi, a wnioskodawca nie złożył wniosku o przepadek tego pojazdu co do K. W..

Sąd wskazał, podkreślając na obowiązki starosty wynikające z art. 130 a „p.r.d.”, że do wniosku nie zostały załączone żadne dokumenty świadczące o poszukiwaniu, natomiast zawiadomienie zostało wysłane do byłego właściciela pojazdu, który nie był uprawniony do odbioru pojazdu, o jakim mowa jest w treści art. 130a ust. 10 i 10 d ustawy. Z tych względów, wniosek co do wskazanych powyżej pojazdów, podlegał oddaleniu, albowiem wnioskodawca nie dołożył należytej staranności jakiej należy odeń wymagać w poszukiwaniu osoby uprawnionej do odbioru pojazdu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniósł wnioskodawca, zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej J. S. i Ł. K.. Zarzucił sprzeczność poczynionych przez sąd ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że wnioskodawca nie wezwał w prawidłowy sposób do jego odbioru.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie przypadku pojazdów marki: F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność J. S. oraz O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność Ł. K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie wnioskodawcy, a następnie prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd ten w sposób należyty i przekonujący uzasadnił swoje rozstrzygnięcie. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Zgodnie z art. 130 a ust. 10 ustawy p.r.d. starosta w stosunku do pojazdu usuniętego z drogi, w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przypadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia. Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu.

Wskazany powyżej przepis określa obowiązki ciążące na wnioskodawcy w celu uzyskania orzeczenia o przypadku pojazdu na jego rzecz.

Dołączone do wniosku dokumenty nie potwierdzają dopełnienia przez wnioskodawcę wszystkich przesłanek niezbędnych do orzeczenia przypadku wskazanych powyżej pojazdów. O konieczności odbioru pojazdu zostali powiadomieni uczestnicy postępowania, którzy kierowali tymi pojazdami w stanie nietrzeźwości. Powyższe nie zawsze jednak czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 130 a ust. 10 ustawy p.r.d. Należy zwrócić uwagę, że

ustawodawca nakazał obowiązek zawiadomienia właściciela lub osoby uprawnionej do odebrania pojazdu. W toku sprawy ustalono, że pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący, zgodnie z wnioskiem własność J. S., jak również marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność Ł. K., były własnością innych osób.

Uwzględniając zatem charakter wskazanej powyżej regulacji, a w szczególności również treść art. 130 a ust. 10e ustawy p.r.d., zgodnie z którym w sprawach o przepadek pojazdu sąd stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, czy usunięcie pojazdu było zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru, dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, należało uznać za zasadne oddalenie wniosku w stosunku do tych osób.

Zwrócić również należy uwagę, że instytucja przepadku z art. 130 a ust. 10 p.r.d. stanowi odzwierciedlenie, na gruncie przepisów tej ustawy, instytucja wyzbycia się własności rzeczy ruchomej z art. 180 k.c. Niemniej jednak ustawodawca, w tym zakresie, wprowadził określony sposób postępowania podmiotu uprawnionego do nabycia własności takiej rzeczy, który, w świetle również przytoczonego powyżej art. 130 a ust. 10e ustawy p.r.d. musi być zachowany w sposób ścisły.

Stwierdzając zatem zmiany właścicielskie w odniesieniu do wskazanych powyżej pojazdów, należało uznać, że wnioskodawca nie dochował należytej staranności w poszukiwaniu osoby uprawnionej do odbioru. Z informacji uzyskanych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców wynika, że pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był od 9 listopada 2005r. własnością M. S.. Ten o odbiorze pojazdu nie został poinformowany. Pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został natomiast sprzedany K. W. 4 sierpnia 2011r. Uczestnicy postępowania zostali powiadomieni o możliwości odebrania pojazdu, jako osoby nieuprawnione do jego odbioru. Z tych zatem względów, nie można było orzec przepadku tych pojazdów.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu po myśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda